

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การพัฒนาตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมในอดีต ได้ให้ความสำคัญต่อการเร่งรัด การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ โดยอาศัยความได้เปรียบทางด้านทรัพยากรธรรมชาติและทรัพยากร มนุษย์ มาใช้ขยายฐานการผลิต เพื่อสร้างรายได้และการมีงานทำ ซึ่งเป็นยุทธศาสตร์ที่เหมาะสม และสอดคล้องกับสถานการณ์ทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศไทยในขณะนั้น

การพัฒนาประเทศไทยในอนาคตเกิดขึ้นได้ ทั้งจากกระแส โลกาภิวัตน์ และรากฐานทาง เศรษฐกิจที่มีความมั่นคง ความหลากหลายของกิจกรรมทางเศรษฐกิจ สักยภาพของเอกชน นอก เหนือจากระบบการศึกษาพื้นฐานดั้งเดิมแล้ว พัฒนาการของเทคโนโลยีสารสนเทศ จะเปิดโอกาส ในการเสริมสร้างความรู้ และพัฒนาศักยภาพของคนไทยให้เพิ่มมากขึ้น จะทำให้คนไทยมีทาง เลือกในการประกอบอาชีพ มีโอกาสในการกำหนดวิถีชีวิตของตนเอง รวมทั้งมีส่วนร่วมคิด ร่วม สร้าง และได้รับประโยชน์จากการพัฒนามากขึ้น ดังนั้นแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (2540 - 2544) จึงเป็นก้าวแรกของการนำวิธีการใหม่ในการพัฒนาประเทศมาใช้ เพื่อจัด ระเบียบทางเศรษฐกิจ และสังคม ให้สามารถบรรลุถึงสภาวะอันพึงปรารถนาของคนไทยในอนาคต โดยการปรับแนวคิดการพัฒนาจากเดิม ที่เน้นการพัฒนาเศรษฐกิจ เป็นหลักของการพัฒนาเพียง อย่างเดียว มาเป็น “การพัฒนานคน” เป็นศูนย์กลาง (มหาวิทยาลัยขอนแก่น กองแผนงาน, 2539)

การกีฬาเป็นกระบวนการอย่างหนึ่งที่จะพัฒนาคนในชาติ ให้เป็นผู้ที่มีร่างกายแข็งแรง สมบูรณ์ มีจิตใจสดชื่นแจ่มใสร่าเริง อันเป็นความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ กีฬาเป็นส่วนที่ส่งเสริมและสร้างสรรค์คุณธรรม และสามัคคีธรรมของประชากรได้เป็นอย่างดี (ประณัย จันทร ประคิม, 2524) ที่สำคัญ การกีฬาสามารถที่จะพัฒนาคนให้มีคุณภาพในด้านต่าง ๆ ดังที่ ขาญชัย เรืองขจร (2526) ได้กล่าวว่า การกีฬาในฐานะที่เป็นกิจกรรมอย่างหนึ่ง ที่เป็นสื่อให้ผู้เล่น หรือ ผู้ แข่งขันกีฬา ให้มีการพัฒนาในด้านต่าง ๆ ถึง 5 ประการ คือ

1. การพัฒนาการด้านสติปัญญา การเล่นกีฬานั้น ต้องอาศัยองค์ประกอบหลายประการ ได้แก่ ความจำ ความเข้าใจ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ การประเมินผล ปรับปรุงแก้ไข จากองค์ ประกอบดังกล่าว ย่อมเป็นปัจจัยส่งเสริมพัฒนาการด้านสติปัญญาได้อย่างแน่นอน

2. พัฒนาการด้านเจตคติ บุคคลที่เล่นกีฬาย่อมเห็นคุณค่าของการออกกำลังกาย มีความรู้สึกรักการออกกำลังกาย นั่นคือ มีเจตคติที่ดีในการออกกำลังกาย

3. พัฒนาการด้านทักษะ การเล่นกีฬาต้องอาศัยทักษะการเคลื่อนไหวขั้นพื้นฐาน ในการดำรงชีวิตหลายประการ เช่น การเดิน การวิ่ง การกระโดด เป็นต้น นอกจากนั้นยังพัฒนาทักษะเฉพาะของกีฬาประเภทนั้นด้วย

4. พัฒนาการด้านสมรรถภาพของร่างกาย การเล่นกีฬาเป็นการออกกำลังกาย ดังนั้นเมื่อออกกำลังกายเสมอ ย่อมพัฒนาสมรรถภาพของร่างกาย

5. พัฒนาการทางสังคม การเล่นกีฬานั้น เป็นแบบฝึกหัดเพื่อพัฒนาคุณลักษณะต่าง ๆ ที่สังคมต้องการได้เป็นอย่างดี เช่น ความอดทน ความกล้าหาญ ความโอปอฮ้อมอารี ความสามัคคี ความเคารพต่อการแข่งขัน การร่วมมือ ฯลฯ เพราะการเล่นกีฬาย่อมเกิดสถานการณ์ที่ต้องใช้คุณลักษณะดังกล่าวในขณะที่เล่นกีฬา

นอกจากนี้แล้ว กีฬายังเป็นที่นิยมของคนทั่วไป จนปัจจุบันกีฬาได้กลายเป็นธุรกิจ ที่ทำรายได้ทั้งดงามอีกอาชีพหนึ่ง ด้วยความสำคัญดังกล่าว จึงได้มีความพยายามที่จะพัฒนากีฬาให้มีประสิทธิภาพสูงสุด ทั้งในภาครัฐ และเอกชน ซึ่งในส่วนของรัฐบาลแล้ว ได้เล็งเห็นความสำคัญ และความจำเป็นในการพัฒนากีฬา เพื่อยกมาตรฐานกีฬาของไทยให้เท่าเทียมอารยประเทศ สามารถเข้าทำการแข่งขันระดับนานาชาติ และพยายามผลักดันการที่จะเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬาลายรายการ เช่น ซีเกมส์ เอเชียนเกมส์ หรือโอลิมปิกเกมส์ เป็นต้น ซึ่งในการที่จะพัฒนากีฬาของชาติให้เจริญก้าวหน้า จะต้องได้รับการสนับสนุนทุกฝ่าย ที่เกี่ยวข้อง ทั้งภาครัฐและเอกชนอย่างเต็มที่ และต่อเนื่อง ดังที่ สมบัติ กาญจกิจ (2533) ได้กล่าวว่า การวางแผนในการส่งเสริมพัฒนากีฬาให้เจริญก้าวหน้า ทัดเทียมเท่ากับนานาประเทศนั้น จะต้องมีการปูพื้นฐานที่ดี ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญ และต้องได้รับความร่วมมือจากหลายฝ่าย และมีความสอดคล้องกับแนวทางพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศของเกษม นครเขตต์ (2532) กล่าวว่า จะต้องมีการพัฒนา และการเตรียมการอย่างเป็นระบบ โดยเริ่มปลูกฝังให้เป็นนักกีฬา ตั้งแต่เข้าสู่วัยประถมศึกษา และรักษาเขาเหล่านั้นไว้ในระบบ จนกระทั่งเข้าสู่มัธยมศึกษา และระดับอุดมศึกษา ตามลำดับ จะเห็นได้ว่า การเล่นกีฬามีความสำคัญสำหรับนิสิต นักศึกษา การส่งเสริมกีฬา จึงเป็นหน้าที่สำคัญประการหนึ่งของสถาบันศึกษา ดังที่ Tripp (อ้างใน ฌัญญพงศ์ ชูไทย, 2526) กล่าวว่า สถาบันอุดมศึกษา มิได้มีหน้าที่ รับผิดชอบเพียงความก้าวหน้าทางสติปัญญาของนิสิต นักศึกษาเพียงด้านเดียวเท่านั้น หากรวมถึง จรรยา จิตใจ และพัฒนาการทางสังคมอีกด้วย ซึ่งการกีฬาเป็นกระบวนการทางสังคมอย่างหนึ่งที่สามารถพัฒนานิสิต นักศึกษา ให้บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าวได้ซึ่งสนับสนุนหลักการและเหตุผลประชุมสัมมนาบุคลากรกีฬามหาวิทยาลัยเรื่อง “แนวทางการพัฒนากีฬามหาวิทยาลัย” ที่ว่า

มหาวิทยาลัย / สถาบันอุดมศึกษา เป็นองค์กรหนึ่งที่สำคัญยิ่งในการพัฒนากีฬาของชาติไปสู่ความเป็นเลิศและมาตรฐานสากล ซึ่งการที่จะก้าวไปสู่จุดมุ่งหมายดังกล่าวจึงต้องอาศัยแนวนโยบายการส่งเสริมและการพัฒนากีฬาที่ชัดเจนและเป็นรูปธรรมกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน

บทบาทของสถาบันอุดมศึกษาเอง ได้จัดให้มีการส่งเสริมกีฬาในสถาบันฯ เพื่อสนับสนุนกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งแต่ละสถาบันต่างก็มีแนวทางการพัฒนากีฬาที่แตกต่างกันออกไป ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์และองค์ประกอบของแต่ละสถาบันฯ โดยมีหลักในการพัฒนากีฬามหาวิทยาลัย และการส่งเสริมกีฬาไว้ 2 แนวทาง คือ

1. กีฬาเพื่อสุขภาพ (Sports for Health) ที่มุ่งหวังให้นักศึกษาได้ร่วมกิจกรรม ได้ออกกำลังกาย ส่งเสริมสุขภาพอนามัย ให้มีสุขภาพที่แข็งแรง ร่างกายสมบูรณ์ จิตใจแจ่มใส ร่าเริง มีความสามัคคีในหมู่คณะอันเป็นปัจจัยพื้นฐานของมนุษย์

2. กีฬาเพื่อความเป็นเลิศ (Sports for Excellence) โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะพัฒนากีฬาของสถาบันอุดมศึกษาสู่ความเป็นเลิศในด้านต่าง ๆ ดังนี้

2.1 เพื่อให้ นักกีฬาที่มีความสามารถที่โดดเด่น ได้ฝึกซ้อมกีฬาสู่ความเป็นเลิศ และร่วมแข่งขันระดับชาติ นานาชาติ

2.2 เพื่อชื่อเสียงเกียรติยศของสถาบันอุดมศึกษา เป็นความภาคภูมิใจของนิสิตในสถาบันฯ และบุคลากรของสถาบันฯ เป็นการประกาศศักดิ์ศรีเกียรติคุณของสถาบันฯ

2.3 เป็นพื้นฐาน ในการที่จะส่งเสริมนักกีฬาของสถาบันฯ ที่มีความสามารถพิเศษ ได้ก้าวเข้าสู่สังกัดสโมสร สมาคมกีฬาและเป็นตัวแทนของทีมชาติต่อไป

2.4 เพื่อยกระดับมาตรฐานของกีฬาสถาบันฯ เพื่อก้าวไปสู่การแข่งขันระดับชาติ และนานาชาติ

ดัชนีหรือตัวบ่งชี้ในการที่จะสามารถบอกลถึงผลสำเร็จในการพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศในสถาบันอุดมศึกษาทั้งของรัฐ / เอกชน ได้นั้นมีปัจจัยและองค์ประกอบที่สำคัญดังนี้ (ประมวลผลจากการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัย ครั้งที่ 24, 2540)

1. ผลการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย จากการสรุปตารางเหรียญรางวัลการแข่งขันกีฬาแต่ละประเภท ซึ่งจัดการแข่งขันโดยคณะกรรมการกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย

2. ผลการแข่งขันกีฬาระดับอุดมศึกษา ที่ประสบผลสำเร็จจากการแข่งขันซึ่งจัดโดยสมาคมกีฬาสมัครเล่นแห่งประเทศไทย

3. จำนวนนักกีฬาของสถาบันฯ ที่มีความสามารถเป็นตัวแทนนักกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย เข้าร่วมแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยอาเซียน และกีฬามหาวิทยาลัยโลก

4. นักกีฬาที่เป็นตัวแทนทีมชาติมาจากสถาบันฯใด โดยดูจากจำนวนนักกีฬาของแต่ละสมาคมกีฬาเป็นตัวชี้วัด

จากการประเมินสรุปตารางเหรียญรางวัลการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย 5 ปี ย้อนหลัง จากการแข่งขันครั้งที่ 21 ปี พ.ศ. 2536 ถึงการแข่งขันครั้งที่ 24 ปี พ.ศ. 2540 สถาบันอุดมศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือทั้งภาครัฐ / เอกชน ได้ส่งนักกีฬาเข้าร่วมทำการแข่งขันเมื่อคูอันดับสรุปตารางเหรียญรางวัล ปรากฏว่าไม่อยู่ใน 3 อันดับแรก ตารางจำนวนเหรียญรางวัลของการแข่งขัน หรือการที่มีนักกีฬาของสถาบันฯ สามารถติดทีมมหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย เข้าแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยอาเซียน หรือกีฬามหาวิทยาลัยโลก และนักกีฬาที่สามารถจะก้าวสู่ทำเนียบทีมชาติได้

จากดัชนีหรือตัวบ่งชี้ดังกล่าว จะเห็นว่าสถาบันอุดมศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ยังไม่ได้พัฒนานักกีฬาสู่ความเป็นเลิศเท่าที่ควร ซึ่งอาจเป็นเพราะว่านโยบายและแนวทางการพัฒนานักกีฬาเพื่อความเป็นเลิศของสถาบันฯ ในด้านต่าง ๆ ยังไม่กำหนดทิศทางที่แน่นอน จึงกรอบและแนวทางในการพัฒนานักกีฬาเพื่อความเป็นเลิศดังกล่าวประกอบด้วย (อ้างอิงใน นพพร สรณรินทร์, 2535) ด้านต่างๆดังนี้

1. ด้านจุดมุ่งหมายการพัฒนานักกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ
2. ด้านบทบาทหน้าที่การดำเนินงานด้านการกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ
3. ด้านการบริหารและการพัฒนานักกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ
4. ด้านความร่วมมือดำเนินงานกับหน่วยงานอื่น

อันเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการกำหนดนโยบายการบริหารเพื่อพัฒนานักกีฬาของสถาบันฯสู่ความเป็นเลิศ ซึ่งสอดคล้องกับ ความคิดเห็นของชัยรัตน์ คำฉ้วน จากการประชุมสัมมนาเรื่อง “นโยบายและแนวทางการพัฒนานักกีฬามหาวิทยาลัย” ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับอุปสรรค การพัฒนานักกีฬาในมหาวิทยาลัยว่า นโยบายการบริหารของแต่ละสถาบันฯ แตกต่างกันไปสิ้นเชิง เนื่องจากมีเป้าหมายทางกีฬาแตกต่างกันนั่นเอง (คณะกรรมการกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย เอกสารการประชุมสัมมนา , 2538)

สภาพปัญหาดังกล่าว ซึ่งผู้วิจัยเองได้ศึกษาอยู่ในสถาบันอุดมศึกษา ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีความสนใจที่จะศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา โดยความสำคัญคือผู้บริหาร เป็นผู้กำหนดกรอบนโยบายในการบริหารซึ่งสามารถที่จะกำหนด ทิศทางการพัฒนานักกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ และ / หรือ กีฬาเพื่อสุขภาพ ตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการ

สำหรับอาจารย์ในสถาบันอุดมศึกษา ที่มีหน้าที่โดยตรงคือการสอน เพื่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ ความเป็นเลิศทางวิชาการแก่นักศึกษา ซึ่งแนวความคิดเกี่ยวกับการพัฒนานักกีฬาเพื่อความเป็น

เลิศจะเป็นลักษณะทิศทางใด อีกนัยคืออาจารย์นับว่ามีบทบาทสำคัญเพราะเป็นผู้ปฏิบัติตามนโยบายการบริหาร และยังมีบทบาทในการเสนอแนะทางการพัฒนาอื่น ๆ อีกด้วย ส่วนนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ ที่มีจุดมุ่งหวังโดยตรงในการเข้าเรียนในสถาบันอุดมศึกษาก็เพื่อความเป็นเลิศในด้านการเรียน เพื่อจบการศึกษา ซึ่งมาจากเงื่อนไขการเข้ามาศึกษาจากการสอบโดยตรงหรือจากครอบครัวเป็นผู้กำหนด เพราะสถาบันอุดมศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ยังไม่มีโครงการพิเศษสำหรับนักกีฬาดีเด่น ที่จะเข้ามาศึกษาในสถาบันเหมือนกับสถาบันอุดมศึกษาส่วนกลาง แต่กับนักศึกษาสถาบันอุดมศึกษาของเอกชนเข้าเรียนโดยวิธีการสมัครเข้าเรียนซึ่งแนวความคิดเห็นอาจจะมีทิศทางที่แตกต่างกัน นอกจากนี้ผู้วิจัยเองมีความสนใจในการเปรียบเทียบความคิดเห็นของบุคลากร(ผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา)ระหว่างสถาบันอุดมศึกษาของรัฐกับสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ซึ่งมีบทบาทหน้าที่ในการส่งเสริมการบริหารงานด้านต่าง ๆ ที่มีรูปแบบไม่เหมือนกัน โดยมีเงื่อนไขด้านการรับผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษาเข้ามาเป็นบุคลากรในสถาบันฯ ความไม่เหมือนกันระหว่างรัฐบาลกับองค์กรเอกชน หรือแม้แต่ด้านธุรกิจเข้ามาเกี่ยวข้อง จากความคิดเห็นของบุคลากรของสถาบันอุดมศึกษาภาครัฐ / เอกชนเกี่ยวกับการพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศดังกล่าว น่าที่จะเป็นแนวทางในการวางแผนส่งเสริมพัฒนากีฬาสู่ความเป็นเลิศ ของสถาบันอุดมศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือต่อไปในอนาคต

1.2 วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1.2.1 เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศ ในสถาบันอุดมศึกษา สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

1.2.2 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศ ในสถาบันอุดมศึกษา

1.2.3 เปรียบเทียบความคิดเห็น เกี่ยวกับการพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศของบุคลากรระหว่างสถาบันอุดมศึกษาของรัฐกับสถาบันอุดมศึกษาเอกชน

1.3 สมมติฐานการวิจัย

1.3.1 ผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา ในสถาบันอุดมศึกษามีความคิดเห็น เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศ แตกต่างกัน

1.3.2 บุคลากร ระหว่างสถาบันอุดมศึกษาของรัฐกับสถาบันอุดมศึกษาเอกชน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศ แตกต่างกัน

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

ก. ประชากร ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา ในสถาบันอุดมศึกษา สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ข. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

1. ตัวแปรอิสระ คือ บุคลากร (ผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา)
2. ตัวแปรตาม คือ ความคิดเห็นเกี่ยวกับการพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศ ในสถาบันอุดมศึกษา สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ด้านต่าง ๆ ต่อไปนี้
 1. ด้านจุดมุ่งหมายของการพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศ
 2. ด้านบทบาทหน้าที่การดำเนินงานด้านการกีฬา เพื่อความเป็นเลิศ
 3. ด้านการบริหารและการพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศ
 4. ด้านความร่วมมือดำเนินงานกับหน่วยงานอื่น

1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ

1.5.1 การพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศ หมายถึง เป็นกระบวนการดำเนินงาน ที่มีการวางแผนมีจุดมุ่งหมาย และกำหนดทิศทางการเปลี่ยนแปลงของการแข่งขันกีฬา ที่มุ่งหวังทางประสิทธิภาพของนักกีฬา ให้ได้รับโอกาสแสดงความเป็นเลิศทางกีฬาและเพื่อเป็นแชมป์เปี้ยน

1.5.2 บุคลากร หมายถึง ผู้บริหาร อาจารย์และนักศึกษา ในสถาบันอุดมศึกษาของภาครัฐและเอกชน สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

1.5.3 สถาบันอุดมศึกษา สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย หมายถึง สถาบันศึกษาทั้งภาครัฐและเอกชน สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

1.5.4 ผู้บริหาร หมายถึง อธิการบดี รองอธิการ คณบดี รองคณบดี ที่บริหารงานอยู่ในสถาบันอุดมศึกษา สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

4. อาจารย์ หมายถึง อาจารย์สายวิชาการที่ปฏิบัติการสอนในสถาบันอุดมศึกษา สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

5. นักศึกษา หมายถึง นักศึกษาที่เรียนระดับปริญญาตรี ในสถาบันอุดมศึกษา สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.7.1 ใช้เป็นแนวทางการพัฒนาการกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ ของสถาบันอุดมศึกษา แห่งกัก
ทบวงมหาวิทยาลัยในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

1.7.2 เป็นแนวทางในการศึกษา ค้นคว้า วิจัยเกี่ยวกับการพัฒนา บริหารการกีฬาต่อไป